

Trenul de mare viteză și biserica rămășiței

Luni, 24 mai 2004

Gili Cârstea

Există un sentiment, tot mai extins în lumea religioasă, că omenirea ar trebui să-și adune energiile pentru a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ, și că sunt șanse foarte mari de reușită în acest proiect. Pacea, transformarea societății prin educație, cultură, armonie în politică, uniformizarea teologică și eliminarea violenței ar fi pașii necesari pentru o lume mai bună.

Țelul este urmărit atât în planul socio-politic, cât și în cel religios. În ultimii ani parcă au explodat asociațiile ecumenice, iar bisericile sunt obsedate de dărâmarea barierelor denominaționale în vederea unei mai bune înțelegeri cu bisericile „surori.” Expresii ca „agent de transformare,” „convergență teologică,” „slujire comună,” „evanghelia cu o singură voce” și altele asemănătoare au devenit proeminente în limbajul mediatic modern.

Se dă impresia că asemenea eforturi vor duce națiunile spre o rezolvare fericită a problemelor globale, iar guvernele vor ajunge, sub îndrumarea bisericii, la armonia cerească pe care o așteaptă Dumnezeu. Asemenea așteptări sunt stârnite și întreținute cu premeditare și cu un așa succes încât se va crea un val de simpatie căruia nimic nu îi va putea sta în cale.

Scriptura nu sprijină asemenea așteptări, și este uimitor cum pot unii adventiști să se alăture unor asemenea inițiative falimentare.

Avertizările, deși atenuate, au început să apară chiar din Eden. David vorbește însă deschis despre o conspirație la nivel înalt, o întreprindere a împăraților pământului, îndreptată împotriva lui Dumnezeu:

„Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc (*complotază* - NLT) împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: ‘Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!’” (Ps 2:1-3).

Ioan vorbește și el despre o asemenea „sfătuire” a împăraților pământului împotriva soluțiilor divine la problemele omenești. El vede în vremea sfârșitului o coaliție internațională care, sub îndrumarea bisericii, va constrânge prin lege pe

locuitorii pământului să calce legea lui Dumnezeu, să repudieze evanghelia veșnică și să se supună ordinii și religiei internaționale. Această putere globală va face ca toți, „mici și mari,” să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, iar toți cei care nu vor dori să se supună, primind semnul autorității acelei puteri globale, vor fi omorâți.

Conspirația aceasta din vremea sfârșitului îndreptată împotriva lui Dumnezeu „se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (2 Tes 2:9) și va cuprinde pe „împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici.”

Aici nu este vorba de un grup de anonimi nebuni, care se împotrivesc lui Dumnezeu și astfel împiedică planurile de pace și bunăstare ale omenirii. Cei care conspiră împotriva lui Dumnezeu – chiar în numele lui Dumnezeu – sunt elitele politice, militare și religioase ale pământului, folosindu-se de puterea miraculoasă a Balaurului.

Biserica rămășiței ar trebui să știe toate acestea, mai ales că ea a fost favorizată cu lumină specială asupra ultimelor evenimente:

„Am văzut un tren care circula cu viteza fulgerului. Îngerul m-a îndemnat să privesc cu atenție. Am privit cu atenție asupra aceluia tren. Se părea că întreaga lume era îmbarcată în el și că nu mai rămăsese nimeni pe jos. Îngerul a spus: ‘Ei sunt legați împreună, gata pentru foc.’ Apoi mi-a arătat pe conductorul trenului, care arăta impunător și prezentabil, și căruia toți pasagerii îi acordau atenție și respect. Eram uimită și am întrebat pe îngerul meu însoțitor cine este. El a spus: ‘Este Satana. El este conducătorul, prezentându-se ca un înger de lumină. El a luat lumea în captivitate. Oamenilor li se prezintă amăgiri puternice, ca să creadă o minciună și astfel să poată fi condamnați. Acest agent, cel mai înalt în funcție după el, este mecanicul, și sunt și alții în diferite funcții după cum este nevoie, iar ei toți merg cu viteza fulgerului la pierzare’” (EW 88).

Scriptura susține fără rezerve această descriere inspirată oferită bisericii. Cu toate acestea, există un curent, destul de vizibil pentru cei care au ochi de privit și urechi de ascultat, care îndeamnă pe oameni să participe la proiectele acestei lumi ca și când Dumnezeu ar fi la originea lor. Chiar în *Adventist Review* de săptămâna acesta un articol făcea recomandări ciudate, pe care ne este greu să credem că redactorii nu le-au văzut. Deși subiectul era despre ciuma rasismului, care încă bântuie printre noi, articolul sugera că biserica are nevoie să meargă dincolo de unitatea internă, în adevăr, la care cheamă Scriptura, către o politică de înțelegere și prietenie cu lumea.

„La scară mare, ar trebui să încurajăm și să planificăm oportunități pentru servicii divine comune, partășie și eforturi evanghelistice comune cu alte biserici surori. Dar ca să putem face acest lucru, va trebui să abandonăm unele dintre noțiunile noastre preconceptuate despre muzică 'potrivită,' model de închinare sau de activități comune – să fim sensibili și deschiși ideii că diferit nu înseamnă neapărat anormal sau greșit. Trebuie să renunțăm la controlul pe care dorim să-l avem și să permitem lui Dumnezeu să aibă controlul” (*Adventist Review*, 19 mai 2005, ed. online).

Problema este că în trenul în care călătoresc bisericile „surori” nu Dumnezeu are controlul, ci chiar Satana, deghizat în înger de lumină și căruia bisericile surori – fără să știe cine este – îi acordă „atenție și respect.”

Acesta este doar un exemplu din puzderia de planuri sau recomandări care, direct sau indirect, invită biserica să-și găsească un loc cât mai util și plăcut în trenul de mare viteză din viziune.

Au primit acești activiști lumină din cer că viziunea sorei White este învechită, iar Dumnezeu dorește ca generația prezentă a poporului Său să urce în tren și să se supună conductorului care a reușit să îmbarce tot pământul? Dacă acest popor nu este în „tren,” așa cum pretindem sau visăm, ce fel de „servicii divine comune” am putea avea cu cei care călătoresc cu acel tren de mare viteză? Cum am putea avea „eforturi evanghelistice comune” și să predicăm pe Hristos „cu o singură voce,” fără să ne suim în tren?

Da, este posibil ca vizionarii noștri postmoderniști să-și imagineze că am putea salva lumea urcând în tren spre a trage semnalul de alarmă, sau pentru a-l debarca pe conductor la prima stație. Au mai încercat unii această manevră înaintea noastră. Dar odată urcați în tren, s-au trezit invitați la vagonul restaurant unde era pregătit pentru ei un banchet pe cinste.

Dumnezeu va avea în ultima generație un popor care nu va putea fi sub nicio formă amăgit să se urce în Intercity. Refuzul lor nu este motivat de dispreț sau lipsă de interes pentru soarta lumii. Din contră, poziția lor fermă ar putea fi ultima șansă a omenirii să se întrebă încotro se îndreaptă și cine este faimosul conductor stăpân pe destinele lor.

Această viziune a sorei White este în general cunoscută. Numai că îngerul nu s-a oprit aici cu explicațiile lui. Iar partea care urmează devine și mai interesantă. Urmăriți:

„L-am întrebat pe înger dacă nu a mai rămas nimeni. El m-a îndemnat să privesc în direcția opusă, unde am văzut un grup mic călătorind pe o cărare îngustă. Toți păreau foarte hotărâți, strâns uniți în adevăr. Îngerul a spus: ‚Îngerul al treilea îi leagă, îi sigilează pentru grânarul ceresc.’ Acest grup mic părea împovărat de griji, ca și cum ar fi trecut prin conflicte și încercări severe. Apoi parcă soarele tocmai s-a ridicat din spatele unui nor și le-a luminat fețele, făcându-i să arate triumfători, ca și cum biruința lor era aproape câștigată” (EW 88).

Este absolut fascinant! În perioada când se scria *Experiențe și viziuni*, nimeni nu știa nimic despre solia 1888 sau despre o anumită sesiune Minneapolis. Tânăra Ellen White nu avea cum să înțeleagă cuvintele îngerului, căci ele aparțineau viitorului. Erau spuse, și au fost scrise pentru noi: „Îngerul al treilea îi leagă”!

Bunul nostru Domn știa câtă nevoie o să avem de aceste cuvinte ale îngerului însoțitor, noi, cei din vremea în care solia îngerului al treilea este combătută cu atâta înverșunare.

Cuvintele îngerului au fost rătăcite sau uitate în cursul timpului, dar ce impact fenomenal au ele astăzi pentru susținătorii neprihăririi lui Hristos!

Ce este solia îngerului al treilea?

Datorită opoziției de la Minneapolis, biserica era destul de reticentă să plece urechea la insistențele sorei White că „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihăririi lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate” (RH 22 noiembrie 1892). Mulți auziseră că la Minneapolis a fost ceva deosebit, dar li se părea exagerat că solia prezentată acolo ar fi chiar solia îngerului al treilea. Mulți îi scriau sorei White, întrebând-o dacă este adevărat, iar ea răspundea: „Este cu adevărat solia îngerului al treilea” (RH 1 aprilie 1890). Din Australia, ea scria mărturii cât se poate de clare liderilor Conferinței Generale: „Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones... Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91,92).

Ce spunea îngerul? Singurii oameni care nu vor putea fi păcăliți să urce în trenul groazei condus de Satana sunt cei care văd în solia trimisă prin frații Waggoner și Jones „cu adevărat” solia îngerului al treilea.

Oricât de pretențios ar suna, aceasta a fost intenția îngerului. El numește fără dubii elementul unic, liantul, motivația determinării acelui grup de a călători pe cărarea îngustă: „Îngerul al treilea.”

Aproape că îi stătea pe limbă să spună „solia 1888,” dacă asta nu ar fi sunat straniu atunci. S-a mulțumit să spună „îngerul al treilea,” deoarece știa bine că tânăra cu care vorbea atunci nu se va sfii cândva să spună bisericii că solia 1888 este „cu adevărat” solia îngerului al treilea. La acea dată, doar el știa că ea va fi sfidată pe față pentru o asemenea afirmație. Doar el știa că solia va fi respinsă și, „prin acțiunea propriilor noștri frați,” va fi ținută departe de lume pentru încă un secol – sau cine știe cât.

Cine ar fi crezut că există un mărgăritar atât de prețios despre solia 1888 ascuns tocmai în *Experiențe și viziuni* ? Parcă începe să sune mai altfel îndemnul Duhului de a căuta adevărul sub molozul erorilor și „fiecare rază de lumină descoperită” să fie comunicată și altora, până când „un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 decembrie 1890).

Oh, Dumnezeu nostru, varsă tu peste poporul acesta un duh de îndurare și de rugăciune, să vadă că „îngerul al treilea” este singura garanție a unității care ne va duce pe cărarea îngustă, acolo unde Soarele neprihăririi va lumina fețele noastre triumfătoare! Îți mulțumim din tot sufletul că ne-ai deschis ochii și inima pentru „o foarte prețioasă solie,” aceea trimisă prin frații Waggoner și Jones, care ne-a împiedicat să urcăm în trenul groazei.